

Arrest

nr. 274 914 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn
 minderjarige dochter X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn dochter X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 4 februari 2022 tot afgifte van de bijlage 26*quinquies*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2016 dienden verzoekers een verzoek in om internationale bescherming. Op 23 januari 2019 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest met nummer 236 382 van 4 juni 2020.

1.2. Op 4 februari 2022 dienden verzoekers een nieuw verzoek in om internationale bescherming.

Op 7 februari 2022 werd ten aanzien van verzoekers een bijlage 26*quinquies* afgeleverd.

De eerste bestreden beslissing t.a.v. verzoeker is gemotiveerd als volgt:

“Attest afgegeven met toepassing van artikel 50, §3, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Voor ondergetekende, V.V., Administratief assistent,

heeft de heer:

[...]

een volgende verzoek om internationale bescherming ingediend overeenkomstig artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De betrokkene wordt er van in kennis gesteld dat dit volgend verzoek overeenkomstig artikel 51/4, §2, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt onderzocht: in de taal waarin het vorig verzoek werd onderzocht, met name het Nederlands.

De betrokkene verklaart

• bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Spaans beheerst tijdens het onderzoek van zijn (haar) verzoek om internationale bescherming.”

De tweede bestreden beslissing t.a.v. verzoekster is gemotiveerd als volgt:

“Attest afgegeven met toepassing van artikel 50, §3, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Voor ondergetekende, V.V., Administratief assistent,

heeft mevrouw:

[...]

een volgende verzoek om internationale bescherming ingediend overeenkomstig artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De betrokkene wordt er van in kennis gesteld dat dit volgend verzoek overeenkomstig artikel 51/4, §2, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt onderzocht: in de taal waarin het vorig verzoek werd onderzocht, met name het Nederlands.

De betrokkene verklaart

• bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Spaans beheerst tijdens het onderzoek van zijn (haar) verzoek om internationale bescherming.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerking wordt er door verweerder een exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissingen geen aanvechtbare rechtshandeling betreffen, aangezien een bijlage 26^{quinq} louter een bewijs is dat verzoekers een volgend verzoek om internationale bescherming indienden.

Een dergelijk attest heeft volgens verweerder geen rechtsgevolgen.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt gesteld dat voor het begrip “*beslissing*” of “*bestuurshandeling*” kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft, te weten “*een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten*” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

Om ontvankelijk te zijn, moet het annulatieberoep aldus gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Het moet daarbij gaan om een eindbeslissing of minstens om een vóórbeslissing. Handelingen die geen dergelijk definitief karakter hebben, zijn van het annulatiecontentieux uitgesloten. Dit sluit niet uit dat de onwettigheid van een voorafgaande handeling tot de onwettigheid van de eindbeslissing kan leiden (RvS 11 juli 2006, nr. 161.254).

De vernietiging van een eindbeslissing kan immers steeds worden gevraagd op grond van de onrechtmatigheid van een van de samenstellende bewerkingen van de verrichting. Een voorgaande bestuurshandeling kan alleen zelf ontvankelijk tot voorwerp van een beroep worden gemaakt indien zij niet slechts een louter voorbereidende maatregel is, maar een vóórbeslissing, die eigen, dadelijk werkende rechtsgevolgen heeft waardoor de eindbeslissing wordt gedetermineerd (RvS 2 maart 2004, nr. 128.658).

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat de afgifte van de bijlage 26*quinquies* wel degelijk juridische gevolgen heeft. In de eerste plaats betogen verzoekers dat in de bijlage 26*quinquies* een beslissing is opgenomen tot vaststelling van de taal waarin het verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, waardoor verzoekers geen taalkeuze meer kunnen maken. In dit verband dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat de wetgever in artikel 51/4, § 2, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) uitdrukkelijk heeft bepaald dat deze beslissingen niet vatbaar zijn voor een beroep. In zoverre het onderhavig beroep gericht is tegen de beslissingen tot vaststelling van de taal van onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming is het dan ook onontvankelijk.

Wat betreft beperkingen in de toegang tot opvang, wijst de Raad er vooreerst op dat zulk geschil behoort tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank. In de mate dat verzoekers wensen dat de Raad zich uitsprekt over de beperking van verzoekers’ toegang tot opvang als gevolg van de afgifte van de bijlage 26*quinquies*, is de Raad hiervoor niet bevoegd.

Verzoekers betogen vervolgens dat de bijlage 26*quinquies* gevolgen heeft voor hun recht op arbeid. Ter ondersteuning van hun betoog verwijzen verzoekers naar artikel 74, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Uit deze bepaling volgt dat een vreemdeling die een volgend verzoek om internationale bescherming indient, pas in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie indien zijn aanvraag in overweging wordt genomen. Overeenkomstig artikel 18 van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden, hebben verzoekers om internationale bescherming toelating om te werken indien zij in het bezit zijn van een attest van immatriculatie en indien zij vier maanden na hun verzoek nog geen betekening hebben ontvangen van de beslissing van de commissaris-generaal tot afwijzing van hun verzoek. Verzoekers betogen dat de afgifte van de bestreden beslissingen tot gevolg heeft dat zij beduidend langer zullen moeten wachten om aan het werk te kunnen in België. De Raad dient echter op te merken dat de commissaris-generaal niet gebonden is door de bijlage 26*quinquies*. Zo kunnen verzoekers nog steeds in het bezit worden gesteld van een attest van immatriculatie indien de commissaris-generaal beslist om hun verzoek in overweging te nemen. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen geen uitvoerbare beslissingen zijn met een definitief karakter. Het feit dat verzoekers langer moeten wachten op hun attest van immatriculatie doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

In een laatste middelonderdeel voeren verzoekers aan dat hun beschermingsverzoek ten gevolge van de bestreden beslissingen door de commissaris-generaal als een volgend verzoek in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zal worden onderzocht. Het onderzoek zal zich dan beperken tot de vaststelling of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen. De Raad dient echter te herhalen dat de afgifte van de bijlage 26*quinquies* geen determinerend effect heeft op de eindbeslissing. De commissaris-generaal kan immers, wanneer het beschermingsverzoek aan hem wordt overgemaakt, nog steeds oordelen dat het *in casu* toch een eerste beschermingsverzoek betreft en alsnog de gewone procedure toepassen en een volledig onderzoek ten gronde voeren. Nergens blijkt uit dat de commissaris-generaal, na afgifte van een bijlage 26*quinquies*, het ingediende beschermingsverzoek niet zou kunnen behandelen als een eerste verzoek om internationale bescherming.

De Raad concludeert dat de bestreden beslissingen geen aanvechtbare rechtshandeling betreffen.

Het beroep is onontvankelijk. Om deze reden dient de Raad niet in te gaan op de vraag van verzoekers om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT